

רבקה'לה, חברתנו היקרה.

אנו נפרדים ממך בצער, לאחר ימים ארוכים שסבלת.

לאורך השנים היית כבת משפחה לנו. סעדנו ביחד את סעודות השבת, הדלקנו נרות חנוכה, השתתפת בשמחות שלנו, ואפילו ליל סדר זכינו לעשות ביחד בקורונה.

חברותינו רבת שנים היא. עת התחילה נורית, כשהייתה ביא' בחצי שנת קבוץ, לטפל בבתנו, ורוון שעבד עם איציק בענף הבניין בסעד ובנו את בתי הקבוץ. עם הזמן התחברנו וסעדנו ביחד איתך ועם שמחה אישך ז"ל. היית אכפתית לנעשה בקבוץ. אהבת לטייל ולצעוד בשדות, לראות את הפעילות שיש בהם וכל פעם התעניינת במה שקורה בכל ענף וענף. גם מד גשם היה לך בגינה ועקבת בדריכות כמה גשם ירד בכל יום. שמחת עם כל פרח שפרח בגינתך, עם כל עלה שיצא והיית קשורה מאוד לעולם הצומח.

נולדת בשנת 1932 בהולנד ועלית לארץ בשנת 1936. הצטרפת לגרעין ז' והגעת לסעד, שהייתה בראשית דרכה, בשנת 1950.

עבדת שנים רבות כמטפלת, ילדים רבים עברו תחת ידיך ותחת חינוכך. עם הזמן עברת לעבוד במתפרות. היית

עובדת מסורה שנים רבות. היית שייכת לקבוצת התופרות המסורות של קו לקו שתפרו שמלות ואח"כ כיסויי פלטה, סינרולים ועוד. לאחר מכן, הצטרפת לצוות תופרות הבובות למען הילדים המאושפזים בב"ח. גם בימים הקשים כשהרגשת לא טוב והיית כבר חלשה יותר, הגעת עם מיכל החמצן ועם ניטו היקרה, כדי להתקדם במשימות התפירה. היה לך עוד תפקיד שעשית למעלה מ-50 שנה באהבה, שמחה ומסירות: הכנה להגעת היולדת הביתה לאחר הלידה. עם הוודע הולדת תינוק בסעד, הלכת להכין את כל הדרוש לבית היולדת. מעריסת תינוק ועד למשחה, לחיתולים ולכל מה שנדרש. עם הזמן התחלת להכין שי לכל ילד בכור שנולד לכל בן משק באשר הוא. גם את זה עשית בשמחה רבה וקבלת תגובות חמות ואוהבות.

כאחת שהייתה שותפה להתפתחות סעד, היית אכפתית לנעשה ועקבת בדריכות אחר השינויים שסעד עוברת. לעיתים כאבת את השינוי ולעיתים קבלת בהסכמה שבשתיקה את מה שעובר עלינו. כשלא היו אצלך בני משפחתך חלקת את סעודות השבת איתנו ועם משפחת שרה ויורם פולק. תמיד הבאת איתך מטעמים ולא הגעת בידיים ריקות. לא נשכח את מגש הירקות החתוכים ובמיוחד את האבוקדו עם השום שחתכת לנו ואמרת בגאווה, שזה מפרי המטע שלנו. בתקופה שחלית התחלת להביא לנו קוגל חם ישר מסיר הפלא שנחטף, ונאכל כולו עוד לפני שבת. וכמובן, עם הסימן של פרוסת תפוז"א שנמצאים בדיוק מעל הביצה שבתוף הקוגל, שמדע איפה כל ביצה נמצאת. בתקופה שכבר לא יכולת להכין, דברת בגעגוע וקיווית שתחזרי לכוחותיך כדי שתוכלי להכין לנו עוד קוגל. יש לציין שילדינו עוד מזכירים אותנו מידי פעם. לפני פסח כשניקית את המקרר זכינו לקבל את שאריות החומיות הטעימות שיצאו מהפריזר. ילדינו שהיו אז קטנים, חיכו לזה כל שנה. בזמן המלחמה גם התעניינת במה שקורה בסעד, בקהילה וחיכת מאוד לחזור הביתה.

התעניינת וזכרת לפרטים מה כל ילד עושה, מה הוא אוהב ואיפה הוא נמצא. והכל בהתעניינות אמיתית ואוהבת. שמחה מכל הלב על כל בשורה משמחת של המשפחה.

רבקה יקרה, את ושמחה אישך, זכיתם להקים משפחה אוהבת, תומכת, תורמת לעם ישראל, תורמת לקהילה שבה הם נמצאים. הילדים ובני זוגם, הנכדים הנכדות כולם קשורים למשפחה ולמולדת. אהבת אותם והם החזירו לך אהבה. תמיד כשחזרת מביקור משפחתי בשבת או חג סיפרת בגאווה ובשמחה שפגשת את הנכדים ואף את הנינים. סיפרת לי מה כל אחד עושה זרחת משמחה. זכית ובני משפחתך היו לצידך, גם נכדיך וניניך בקרו אותך לאחרונה ודאגו שתצליחי לצאת מהבית, לראות וליהנות מהפרחים בגינתך ובסביבתך. בימים האחרונים, הם לא משו ממיטתך ודאגו לך מאוד שלא תסבלי.

את יכולה להיות גאה על מפעל חיך. נוחי בשלום על משכבך ויהיו לך נעימים רגבי אדמת סעד.

בני משפחתי ואני נזכור אותך תמיד. ת.נ.צ.ב.ה.

Dear Nito, you are sensitive and loving. You treated Rebecca as your mother, and that's what you called her. You treated her very gently and soothed her pain. You always received me with a warm welcome as a welcome guest with an offer for a drink and refreshments. accept my condolences.

We love you.